

IN HONOREM – PROF. DR. BENONE DUȚESCU LA 90 ANI

In Honorem – Benone Dutescu MD, PhD

Prof. Dr. Octavian Buda

Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila”, București

Tradiția conferă identitate, iar istoria o reliefează. La rândul ei, această identitate profesională generează valoare și conștiință academică. În acest spirit, Societatea Română de Istoria Medicinii l-a sărbătorit în luna martie a

acestui an, cu ocazia împlinirii unei vârste de patriarh, pe profesorul de istoria medicinei de la București, Benone Duțescu. Elogiile urări au venit din partea D-lui. Prof. Mircea Beuran, președintele Societății Române de Chirurgie, și a Prof. Dr. Nicolae Marcu, președintele Societății Române de Istoria Medicinii.

Profesorul Duțescu s-a născut la 5 februarie 1926 la Căndești, Dâmbovița. Are o dublă formație umanistă: medicală și filozofică. Absolvent al Facultății de Medicină din Timișoara (1952), urmează aspirantura în filozofie (1953-1957) și susține, pentru titlul de doctor în științe sociale, o lucrare despre teoriile pavloviene (1959), una din primele teze de neuroștiințe de la noi.

Urmează doctoratura în științe medicale, sub conducerea prof. Valeriu Bologa, primind titlul de doctor în științe medicale (1965). Este medic primar specialitatea igiena și sănătate publică (1961) și medic primar gr. I, sănătate publică (1976).

Își începe activitatea didactică în 1949 ca preparator la catedra de Fizică medicală, apoi asistent la catedra de științe sociale la Timișoara (1952) și I.M.F. București (1957).

Optează apoi pentru Istoria Medicinii (1959), domeniu în care se va consacra atât în învățământ și cercetare, cât și în cadrul Societății Române de Is-

torie Medicinii și a Farmaciei. Parcurge toate treptele ierarhiei universitare, fiind numit profesor prin concurs în 1978, post în care activează până la pensionare pentru limita de vârstă, în 1991.

Paralel cu activitatea didactică, pe care nu a întrerupt-o timp de peste 40 de ani, a desfășurat multiple activități în domeniul sănătății publice.

A lucrat ca redactor principal la revista „Cercetări filozofice” (1959-1960), a fost consilier pentru problemele de științe sociale de pe lângă Secretariatul Academiei Române (1960-1961). Este numit, la 1 ianuarie 1968, director adjunct în Ministerul Sănătății – cu atribuții în domeniul organizării cercetării științifice medicale, iar cu un an mai târziu, director al Direcției Învățământ și Personal, până în anul 1980, când este numit redactor-șef al gazetei „Muncitorul Sanitar”, precursorul publicistic al „Vieții Medicale” (1980-1989).

În decembrie 1989, profesorul Duțescu și colectivul de redacție au schimbat numele gazetei „Muncitorul Sanitar” în „Viața Medicală”, participând la elaborarea primului număr al noii publicații, care iată, are o apariție neîntreruptă de peste 25 de ani.

În activitatea didactică, împreună cu colaboratorii săi, cu pasiune, s-a străduit permanent să scoată în evidență funcțiile formative și cultura medicală prin disciplina de istoria medicinei și etică medicală la UMF „Carol Davila”, prin promovarea ideii esențiale a importanței conștiinței profesionale și intelectuale a medicului modern.

A condus peste 50 de lucrări de diploma și a îndrumat cercul științific studentesc de istoria medicinei, o parte din lucrările realizate fiind prezentate și premiate în sesiunile științifice anuale ale U.M.F.

O importantă activitate științifică și de coordonare a desfășurat în cadrul Societății Române de Istoria Medicinii: Secretar al Societății (1960-1962), Vicepreședinte (1967-1972), Președinte (1972-1990).

Rezultatele cercetărilor sale au fost comunicate la reuniunile științifice naționale și la mai multe congrese internaționale (Varșovia, Basel, Siena, Londra, Sofia, Budapesta ș.a.) și a fost prezent în activitatea Societății Internaționale de Istoria Medicinii, din al cărui comitet a făcut parte ca delegat național.

Este autor/colaborator a peste 300 de lucrări științifice de istoria medicinei, etică medicală, filozofie, pedagogie, psihologie. În primele sale lucrări sunt analizate implicațiile filozofice ale concepțiilor științifice și medico-sociale ale mai multor reprezentanți de seamă ai medicinei românești. A publicat numeroase studii și portrete medico-istorice (unele în colaborare) despre N. Turnescu, Gh. Marinescu, I. Cantacuzino, Daniel Danielopolu, Al. Rădulescu, Ștefan Stâncă sau mari personalități din perioada Renașterii: Andreas Vesalius, Miguel Servet, Ambroise Paré, Jean Fernel. Numeroase texte publicistice au ieșit de sub pana lui, note critice ocazionale, recenzii, informații variate apărute în presa cotidiană de specialitate, gazete săptămânale, într-o perioadă prodigioasă de peste 50 de ani: 1957-2014.

Volume publicate: *Istoria Medicinii* (manual, în colaborare, 1963); *Învățământul medical și farmaceutic din București, de la începuturi și până în prezent* (în colectivul de redacție, 1963); *Romanian Medical Science* în colaborare cu Prof. Dr. Nicolae Marcu, în două versiuni: lb. engleza și lb. rusă, ed. Meridiane, 1970); *Istoria medicinei românești* (tratat, în colectivul de redacție, ed. Medicală, 1973);

Ethos în medicină (Ed. Medicală, 1979); *Etica profesiei medicale* (manual, Ed. Didactică și Pedagogică, 1980); *Medicina – istoric* (sub redacția Șt.M. Milcu, B. Duțescu, Ed. Academiei R.S.R., 1980); *Serviciile chirurgicale de urgență din București, etape istorice și semnificația lor* (în colaborare, Ed. Academiei, 2011).

Două monografii remarcabile, scrise în timpuri dificile au asigurat continuitatea demersului biografic în istoriografia medicală de la noi: una despre Victor Gomoiu publicată în 1970 și cea consacrată lui Valeriu Bologa din 1976.

Închei cu citat dintr-un articol recent al profesorului, publicat acum doi ani la Viața Medicală și care se constituie într-o adevărată profesiune de credință a domniei sale: „*Spiritul științei moderne și al istoriei sale este spiritul critic și al perspectivei dezvoltării; sarcina istoriei științei este istoria critică a științei, care să vorbească nu numai despre descoperiri, ci și despre cauzele care au permis realizarea lor [...] Cel care dorește să analizeze fenomenul istoric în domeniul medicinei moderne nu o mai poate face fără colaborarea cu specialiștii din domeniul respectiv. Este apelul nostru asupra faptului că știința istoriei medicinei are nevoie de cooperarea cu specialiștii din celelalte domenii, după cum aceștia, pentru reușita demersului lor istoric, trebuie să aibă alături specialiști în istoria medicinei, ceea ce numim astăzi cercetarea în echipe multidisciplinare. Progresul cercetării va fi astfel asigurat*“.